

Sygn. akt II K 1001/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Szyborska

Protokolant: Tomasz Figat

pod nieobecność prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 roku

sprawy **J. R.**

syna A. i R. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 października 2016 roku w W. przy ul. (...) nie zastosował się do decyzji uprawnionego organu – tj. działającego z up. Prezydenta (...) podinspektora w (...) w D. U., który wydał wobec niego decyzję nr (...) z dnia 28 sierpnia 2014 roku oraz decyzję nr (...).16.20.2013 z dnia 11 września 2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wynikającymi z kategorii A,B,C,D,BE,CE,DE w ten sposób, że prowadził w ruchu lądowym samochód marki M. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 180a k.k.

ORZEKA

I. oskarżonego **J. R.** uznaje za winnego tego, że w dniu 05 października 2016 roku w W., na drodze publicznej, na ulicy (...), prowadził samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym nie zastosował się do decyzji Prezydenta (...) W. numer (...) z dnia 28 sierpnia 2014 roku oraz numer (...) z dnia 11 września 2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wynikającymi z kategorii A, B, C, D, BE, CE i DE, to jest występku z art. 180a k.k. i za to na podstawie art. 180a k.k., po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k., po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu próby;

IV. na podstawie art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaś wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1001/16

UZASADNIENIE

W dniu 05 października 2016 roku J. R. jechał swoim samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) ze swojego miejsca zamieszkania w W. przy ulicy (...) do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie. Zaparkował on swój samochód przy ul. (...). Wychodząc z Sądu i odjeżdżając z miejsca parkingowego, J. R. uderzył w murek przy Sądzie.

Dowód:

- wyjaśnienia J. R. k. 14, ujawniona na k. 82v, k. 82v
- zeznania I. B. k. 7-8, ujawnione na k. 83, k. 82v-83

Na miejsce przybyła załoga policji. Po wylegitymowaniu J. R. okazało się, iż decyzją numer (...) z dnia 11 września 2014 roku Prezydent (...) W. cofnął J. R. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii A, C, D, BE, CE, DE, zaś decyzją numer (...) z dnia 28 sierpnia 2014 roku uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B. Decyzja numer (...) została doręczona na adres J. R. w dniu 4 września 2014 roku, zaś decyzja numer (...) w dniu 16 września 2014 roku.

Dowód:

- wyjaśnienia J. R. k. 14, ujawniona na k. 82v, k. 82v
- zeznania I. B. k. 7-8, ujawnione na k. 83, k. 82v-83
- decyzja k. 32, 34, ujawniona k. 83
- pismo Delegatury Biura Administracji i Spraw Obywatelskich w D. U. k. 31, ujawnione k. 83
- zwrotne potwierdzenie odbioru k. 33, 35, ujawniona k. 83

J. R. był uprzednio karany sędownie, w tym za czyny z art. 180a k.k.

Dowód:

- karta karna k. 28-29, 74-75, ujawnione k. 83

Oskarżony, **J. R.**, w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś przed Sądem nie przyznał się do tego czynu, choć złożył wyjaśnienia, które potwierdzały jego winę i sprawstwo. W swych wyjaśnieniach oskarżony podał, w jakich okolicznościach w dniu zdarzenia jechał swoim samochodem i w jakich okolicznościach doszło do interwencji Policji wobec jego osoby. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne jego wyjaśnienia, albowiem były one zgodne z zasadami logiki, gdyż samochód w czasie zatrzymania znajdował się przed Sądem. Wyjaśnienia te były spójne z zeznaniami I. B.. Wskazać dodatkowo należało, że w tym fragmencie wyjaśnienia oskarżonego stanowiły jedynie tło zdarzenia. J. R. potwierdził, że w czasie gdy jechał samochodem, w dniu zdarzenia, miał cofnięte uprawnienia do kierowania. W tym fragmencie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż korespondowały one z zeznaniami I. B., jak i były zgodne z przedłożonymi w sprawie, wydanymi decyzjami o cofnięciu uprawnień dla J. R.. Dodatkowo, oskarżony podał, że miał świadomość cofniętych mu uprawnień. W tej części wyjaśnienia oskarżonego były zgodne z przedłożonymi w sprawie zwrotnymi potwierdzeniami odbioru decyzji, dlatego też Sąd uznał za wiarygodne złożone wyjaśnienia.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego, Sąd zwrócił uwagę, iż były one konsekwentne i spójne wewnętrznie, pomimo zmiany jego postawy procesowej w toku postępowania sądowego, gdy nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały kwestie powodów, dla których oskarżony jechał w dniu zdarzenia swoim pojazdem. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały również okoliczności dotyczące kwestionowania przez oskarżonego zasadności przedmiotowych decyzji o cofnięciu mu uprawnień.

Świadek **I. B.** w toku postępowania podała jakie były okoliczności podjęcia przez Policję interwencji w stosunku do J. R., przyczyny tejże interwencji i wskazała na jej miejsce. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania I. B., gdyż korespondowały one z wyjaśnieniami J. R.. I. B. opisała jakie czynności zostały podjęte na miejscu zdarzenia, przed Sądem i jakie były ustalenia w wyniku tychże czynności. I. B. potwierdziła, iż oskarżony nie miał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, albowiem zostały mu one cofnięte, czego miał świadomość. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom I. B., albowiem były one spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i były zgodne z przedłożonymi dokumentami – decyzjami w przedmiocie cofnięcia oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami danych kategorii oraz zwrotnymi poświadczeniami ich odbioru.

W pozostałym zakresie zeznania I. B. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne przeprowadzone **dowody z dokumentów**. Dokumenty stanowiące dowód w sprawie zostały sporządzone przez powołane do ich wydania organy w przepisanej ustawowo formie. Żadna ze stron postępowania karnego ich nie kwestionowała, nie budziły one również wątpliwości Sądu.

W odniesieniu do złożonych przez oskarżonego na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 roku kserokopii dokumentów w postaci pisma procesowego datowanego na dzień 15 maja 2017 roku oraz skargi kasacyjnej datowanej na 15 marca 2017 roku Sąd uznał, że nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Dokumenty te w żaden sposób nie wpływały na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, a przede wszystkim na ustalenie, że w dniu 5 października 2016 roku J. R. kierował samochodem pomimo wydania ważnych i obowiązujących decyzji cofających mu uprawnienia do kierowania pojazdami. Orzeczenia te mają bowiem charakter decyzji ostatecznych i jako takie obowiązują w obrocie prawnym.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń, Sąd doszedł do przekonania, że wina i sprawstwo J. R. nie budziły wątpliwości, wobec czego uznał go za winnego tego, że w dniu 05 października 2016 roku w W., na drodze publicznej, na ulicy (...), prowadził samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym nie zastosował się do decyzji Prezydenta (...) W. numer (...) z dnia 28 sierpnia 2014 roku oraz numer (...) z dnia 11 września 2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wynikającymi z kategorii A, B, C, D, BE, CE, i DE, to jest występku z art. 180a k.k.

Stosownie do treści art. 180a k.k. odpowiedzialności karnej określonej w tym przepisie podlega kto, na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Do znamion czasownikowych stypizowanego w tym przepisie czynu należy prowadzenie pojazdu mechanicznego, czyli uruchomienie silnika i jazda tymże pojazdem. Prowadzenie to powinno odbywać się w określonym w przepisie miejscu, a to na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu. Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz.U. 2016.1440, j.t.), drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Do dróg publicznych, zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy należą drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Ulice leżące w ciągu dróg wymienionych w ust. 1 należą do tej samej kategorii co te drogi (ust. 2 art. 2 ustawy). Kolejnym warunkiem niezbędnym do wypełnienia znamion czynu zabronionego określonego w art. 180a k.k. jest istnienie w stosunku do sprawcy decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Decyzja ta musi mieć przymiot decyzji ostatecznej i obowiązywać w chwili popełnienia

czynu, to jest w chwili prowadzenia przez sprawcę pojazdu mechanicznego. Od strony podmiotowej przestępstwo z art. 180a k.k. charakteryzuje się umyślnością działania sprawcy, przy czym może ono zostać popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Działanie w zamiarze bezpośrednim oznacza, że sprawca chce popełnić czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w miejscach określonych w tym przepisie pomimo cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami. Działanie w zamiarze ewentualnym ma miejsce wtedy, gdy sprawca przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego, na to się godzi.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej należało stwierdzić, iż J. R. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego stypizowanego w treści art. 180a k.k. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe w sposób niewątpliwy wykazało winę i sprawstwo J. R.. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach jednoznacznie potwierdził, iż w dniu 05 października 2016 roku prowadził swój samochód marki M.. Jechał ze swojego miejsca zamieszkania przy ulicy (...) do budynku Sądu położonego przy ulicy (...). Fakt kierowania przez oskarżonego pojazdem wynikał również z zeznań świadka I. B.. Nie ulegało również wątpliwości, iż swojego zachowania oskarżony dopuścił się na drodze publicznej, jaką była ulica (...) w W.. Oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w czasie obowiązywania wydanych względem niego decyzji cofających uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, jak to wynikało z jego wyjaśnień, z zeznań I. B. oraz przedłożonych w sprawie decyzji i potwierdzeń ich odbioru. J. R. konsekwentnie w toku postępowania przygotowawczego i sądowego wyjaśniał, że wiedział o wydanych względem niego decyzjach, odebrał je listownie. Powyższe wskazywało zatem, iż dopuszczając się popełnienia czynu, oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane przestępstwo Sąd zastosował art. 4 § 1 k.k. nakazujący stosować ustawę względniejszą dla sprawcy, jeśli w dacie orzekania obowiązuje ustawa inna, niż w dacie popełnienia czynu. Sąd miał bowiem na względzie, iż ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw wprowadzony został przepis art. 42 § 1a pkt 1 k.k., który przewiduje obligatoryjne orzeczenie przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone w art. 180a k.k. Ponieważ w dacie popełnienia czynu przez oskarżonego orzeczenie tego środka karnego za przypisane mu przestępstwo nie było obligatoryjne należało uznać, iż w zakresie wymiaru kary ustawą względniejszą dla oskarżonego będzie ustawa obowiązująca przed wprowadzeniem wyżej opisanej zmiany.

Mając na względzie powyższe, Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt uprzedniej karalności oskarżonego. Jak wynika z informacji z Krajowego Rejestru Karnego, J. R. był karany za przestępstwo z art. 180a k.k. przed popełnieniem czynu objętego niniejszym postępowaniem. Kolejne dwa wyroki skazujące za czyn z art. 180a k.k. zapadły już po popełnieniu przez oskarżonego czynu rozstrzyganego w niniejszej sprawie. Powyższa okoliczność wskazywała, że oskarżony nie wyciągał żadnych wniosków z faktu skazania go za przestępstwo z art. 180a k.k. i pomimo reakcji wymiaru sprawiedliwości na popełniane przez niego czyny zabronione nie dąży on do zmiany swojego postępowania. Tym samym należało uznać, iż oskarżony wykazywał lekceważącą postawę wobec orzeczeń wymiaru sprawiedliwości i orzekanych względem niego sankcji karnych, a dotychczas nakładane na oskarżonego kary grzywny nie przynosiły pożądaných skutków i nie spełniały swoich funkcji, szczególnie w zakresie prewencji szczególnej. Powyższe skłoniło Sąd do konstatacji, iż jedyną karą, która spełni funkcję prewencji szczególnej, a także funkcję wychowawczą oraz skłoni oskarżonego do zmiany swojego postępowania, będzie kara pozbawienia wolności. Sąd miał bowiem na względzie, iż przy wymiarze kary należy wziąć pod uwagę również sposób życia sprawcy przed popełnieniem czynu, jak i jego zachowanie się po jego popełnieniu. W przypadku oskarżonego analiza jego postawy po popełnieniu czynu objętego niniejszym postępowaniem prowadziła do wniosku, iż dla zapewnienia realizacji funkcji kary oraz respektowania przez oskarżonego wydawanych przez organy państwowe orzeczeń należało orzec względem niego karę surowszą niż kary orzekane dotychczas. Kara pozbawienia wolności była zatem adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z zebrany materiał dowodowy, które przyczyniły się do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Stosownie do treści art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. Sąd postanowił zawiesić wykonanie orzeczonej względem oskarżonego J. R. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd miał na względzie przede wszystkim właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Sąd zważył bowiem na zaawansowany wiek oskarżonego, jak też jego dolegliwości zdrowotne. Oskarżony J. R. miał bowiem 86 lat i problemy z poruszaniem się. W tych okolicznościach należy uznać, że wykonywanie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia byłoby dla oskarżonego nadmiernie dolegliwe. Jednocześnie Sąd wyraża przekonanie, iż zakreślony oskarżonemu okres próby i możliwość zarządzenia wykonania kary w przypadku kolejnego skazania jego osoby w tym czasie skłonią oskarżonego do refleksji i zmiany swojego postępowania. Tym samym Sąd uznał, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności będzie w tym przypadku wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobieże powrotowi przez oskarżonego na drogę przestępstwa.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał natomiast oskarżonego do informowania o przebiegu okresu próby, co miało na celu dodatkowo zdyscyplinować jego osobę i skłonić do przestrzegania porządku prawnego.

Na podstawie art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 zł. Wydając orzeczenie w tym zakresie Sąd miał przede wszystkim na względzie konieczność urealnienia dla oskarżonego sankcji karnej za popełniony czyn, skłonienia go do refleksji nad swoim postępowaniem i odczucia konsekwencji popełnionego przestępstwa. Orzeczenie zatem wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego stanowić będzie dopełnienie funkcji prewencji ogólnej i szczególnej, jaką pełni orzeczona kara pozbawienia wolności. Wyrokując w zakresie wysokości świadczenia Sąd wziął pod uwagę stan majątkowy i finansowy oskarżonego, który utrzymywał się z emerytury w kwocie 1899 zł netto oraz był właścicielem dwóch mieszkań położonych w W.. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż orzeczenie świadczenia pieniężnego we wskazanej kwocie było adekwatne do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz uzasadnione w świetle posiadanych przez niego możliwości finansowych.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd postanowił zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, ponoszenie przez niego tych kosztów wiązałoby się z nadmierną dolegliwością. Sąd miał na względzie w tym zakresie dochody z emerytury oskarżonego, jego stan zdrowia. Sąd miał również na uwadze orzeczone świadczenie pieniężne. W takiej sytuacji, w ocenie Sądu, ponoszenie dodatkowo kosztów postępowania byłoby zbyt uciążliwe dla niego samego. W związku z powyższym wydatki związane z prowadzeniem postępowania karnego zostaną przejęte na rachunek Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji.